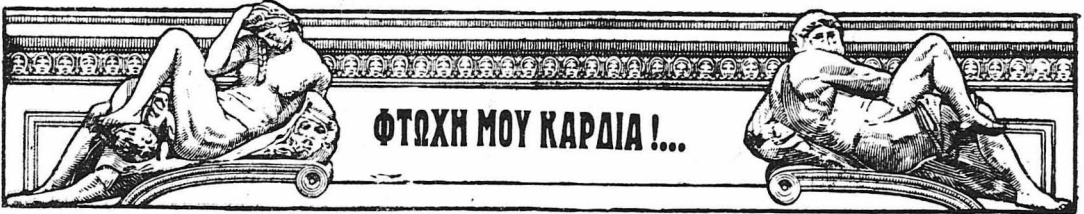

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπειτα ἀπώλεσε τὰ χέρια της στὸν ἥλιο καὶ μαζεύτηκε πλάι στὴν Ζερμαῖν σὺν τῆς φτώχειας καὶ ὅση λίγη ζήτησι κοντά της.

— ὦ! τὸ γιόνι! ἔλεγε. Τὸ γιόνι! ποὺ σωστά τὸ εἶπαν οἱ ποιητὰ νεκροῦ σεντόνι.

Τὰ δόντια της χτελούσαν...

Καὶ ἐνὸς ἑνὸς ἀόριστος τρόμος ζογραφιζόταν μέσα στὰ μάτια της. ἔβραζε :

— Πές μου, Ζερμαῖν, τέτοιον καὶοὺν νοιώθουν οἱ πεθισμένοι μέσα στὸν τάφο τους ;

Ἡ Ζερμαῖν, ἀκούγοντας τὴν ἐρωτησι αὐτή, ἔνοιωσε μὰ παράδοξη συγκίνησι καὶ δὲν ἀπάντησε τίποτα.

Ἐντονεταξὺ ἡ Σιμώνη ἐξασολήθηκε νὰ τρέψῃ. Τότε ἡ Ζερμαῖν πήρε ἕνα ἐπιανοφόρι ἀπὸ τὸ λαιμάκι καὶ τὸ ἔφαξε ἐπάνω της.

— Ἐυχαριστῶ, ψιθύρισε ἐκείνη. Ὅ, τι ἤθελα νὰ δῶ, τὸ εἶδα... Ἐρῶι τώρα τί εἶνε τὸ γιόνι, καθὼς ἐπίσης καὶ τί εἶνε τὸ χεῖμα... Ἐλα, Ζερμαῖν, ἄς φάγωμε...

Τὸ κατεβασιὰ τους ἀπ' τὸ βουνὸ δὲν ἦταν δύσκολο, ὅπως τὸ ἀνεβάσιμα. Σιγά-σιγά μάλιστα, ἡ Σιμώνη ἔσπασε ἀπ' τὸ δρόμο καὶ ξαναβόηξε τὸ κέφι της.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ μέρος ποὺ εἶχαν ἀφήσει τὸ ἀμάξι τους, ἀνέβηκαν σ' αὐτὸ καὶ εἶπ ἀνετο διαστήματα σιωπῶσαν, βυθισμένες καὶ ἡ δὴδ στὴς σκέψεις τους.

Ἐξαίνα ἡ Σιμώνη ρώτησε τὴ Ζερμαῖν :

— Πές μου, Ζερμαῖν, ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μὴς νέας, εἶνε ὁ γάμος ;

Ἡ Ζερμαῖν ταράχτηκε.

— Γιατί μὲ ρωτᾷς ; ψιθύρισε.

— Γιατί, ὅπως βλέπω, εἰς, ἔαδελ-φούλα μου, δὲν ἐνδιαφερόσαι καθόλου γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

— Γιατί νὰ ἐνδιαφερόθῃ ; ἀπάντησε ἡ Ζερμαῖν. Σοὺ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, Σιμώνη μου, δὲν σκέπτομαι νὰ παντρευθῶ.

Ἡ Σιμώνη χαμογέλασε.

— Ναι, ναι, ἔξω, εἶπε. Θέλεις νὰ γίνης καλόγρια. Μὰ δεῖς νὰ σοὺ πῶ κάτι ; Δὲν πιστεῖω καθόλου σ' αὐτὸ πῶ λές.

Ἡ Ζερμαῖν ξαφνιάστηκε.

— Μὰ! εἶπε. Καὶ γιατί δὲν πιστεῖεις ;

— Γιατί δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι μὰ νέα, τόσον ὄραία, ὅπως σὺ, μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμο εἶσι στὰ καλά καθούμενα...

— Ἐτοὺ νομίζεις ;

— Ναι, ἔξαδέλη μου.

— Ποιὸν καλὸν λουτῶν, θὰ δῆς πῶς δὲν εἶν ὁλόγρια ἐπιπόλαια. Σοὺ εἶπα πῶς θὰ γίνω καλόγρια καὶ θὰ γίνω...

Ἡ Σιμώνη δὲν ἀπάντησε.

Χαμογέλασε μόνον μυστηριωδῶς.

Ἡ Ζερμαῖν εἶδε τὸ χαμόγελο αὐτὸ κ' ἀνησύχησε. Γιατί της ἔκανε αὐτὴς τὴν ἐρωτησι ἡ Σιμώνη ; Γιατί χαμογέλουσε ὅταν της μιλούσε γιὰ τὸ σχέδι της νὰ γίνη καλόγρια ;

Ὅσοι αὐτὴς ἡ σκέψεις βραδύζαν τὴν Ζερμαῖν ὡς τὴν ὥρα ποῦφτασαν στὴν ἔσπλην.

Ναι, δὲν ἔπιθεχε περὶ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἡ Σιμώνη εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ μυστικὸν της, τὸ κωτικὸν τῆς καρδιάς της. Τότε ἡ Ζερμαῖν σκέφτηκε νὰ πάρημὰ γενναία ἀπόφασι. Θὰ τᾶλεγε ὡρα στὴ μητέρα της, θὰ της ἄνοιγε τὴν καρδιά της, θὰ της φανερώσει τὴ μεγάλη της ἀγάπην γιὰ τὸν ἀραβωνιαστικὸν τῆς Σιμώνης καὶ θὰ τὴν παρακαλοῦσε νὰ φέροναι καὶ νὰ γυρίσουν αὐτὴ στὸ σπίτι τους, στὴ φτώχεια τους.

Μὲ τὴς σκέψεις αὐτὴς ἡ Ζερμαῖν ἀποκοιμήθηκε. Τὸ πρωὶ σκέφθηκε τὰ πράγματα πῶς ψάχραμα καὶ εἶδε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ τελευταῖο της αὐτὸ σχέδι.

Θὰ δευχόταν ἀγάριστῃ ἂν ἔφραγε ἀπ' τὴν ἔσπλην,

χωρὶς ἐξηγήσεις. Τῆς εἶχαν φερθεῖ τόσο καλά ὁ πρίγκηπι καὶ ἡ Σιμώνη ! Γιατί νὰ τοὺς δυσωρεστήσῃ ; Ἐφραγε βέβαια, θυσιαζόμενη ὑπὸ τῆς Σιμώνης, μὰ ποὺς τὸ ἤθελε αὐτὸ ;

Ἐξ ἄλλου ἡ μητέρα της εἶχε σινηρίσει τόρρα περὶ στὴν καλοπέ-ρασι καὶ στὸν πλοῦτο. Πῶς ἔδραχε τὸ κουράγιο νὰ τὴν ξαναρῆξῃ στὴ φτώχεια καὶ τὴν δυστυχία ;

Ἐτοὺ τὰ πράγματα ἔμεναν στάσιμα. Μόνον ὁ Θεὸς μποροῦσε νὰ δώσῃ πλεόν μὰ λύσι σ' ὅλη αὐτὴ τὴν τραγικὴν ἱστορίαν.

Μὰ μὲ τὴν Ζερμαῖν ἔφραγε τὰ πάνδαινα καὶ ὁ Κάρλοζς Κρο-βάλ. Ἐλάτρενε τὴν Ζερμαῖν, ἐνὸς συγχρόνως ἐλατρεῖτο ἀπὸ τὴν Σι-μώνη, τὴν τόσο γλυκερὰ, τὴν τόσο καλὴν, τὴν τόσο ἀξιαγάπητῃ !...

Ἐτοὺ εἶχαν τὰ πράγματα, θῆαν ἔξαίνα ἡ Σιμώνη ἔπεσε ἀρρωστικὴ μὲ δυνατὸν πυρετὸ. Εἶχε μετὶ περὶ ὁ χειμῶνας. Τὸ κρεῖο ἐτείαρσε πολὺ τὴν φιλόσθενη ζωῆν. Μολιταῦτα, παρ' ὅλη τὴν ἀρρωστίαν της, εἶπε μὰ μὲρα στὸ θεῖο της :

— Ὅτε μου, θέλω νὰ γίνωμιν οἱ γάμοι μου μὲ τὸν Κάρλοζ τὸ Πάσχα. Σὲ παρα-καλῶ, νὰ φροντίσῃς ἐντονεταξὺ γιὰ τὸ καθῆτι. Τὸ θέλω... ἔχω τὸ λόγιο μου... Ἐνὸ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ, τὰ μάτια της ἔλαμψαν παρόδοξα, φανόταν βυθι-σμένη σὲ σκέψεις. Κατόπιν κάλεσε κοντὰ της τὸν ἀραβωνιαστικὸν της καὶ τοὺ εἶπε :

— Κάρλοζε, καταλαβαίνω πῶς θὰ στε-νοχωρηθεῖσαι ἐδῶ πέρα τόσον καιρὸ. Πρέ-πει νὰ κἀνῃς ἕνα ταξεῖδι, ἀγαπημένε μου.

— Τί λές, Σιμώνη ;... Νὰ φγωῦ ἀπὸ κοντὰ σου, ἐνὸς εἰσι ἀρρωστικὴ ; φῶ-ναξὲ ὁ Κροβάλ.

— ὦ! ἀπάντησε ἡ Σιμώνη, ἡ ἀρρω-στεια μου δὲν θὰ βιασθῆσῃ ποῦ... Ἐπει-τὰ δὲν πρόκειται ν' ἀπουσιάζῃς γιὰ πολὺ καιρὸ, φῶς μου... Δεκατάντε ἡμέρες, ἕνα ἡμέρα τὸ πολὺ... Στὸ διάστημα αὐτὸ ἀριε-ρόσουσ στὴ θεὰ τοῦ Κενηγιοῦ, σκότους πέρδικες, φασαννοὺς καὶ ἀγριολαινεῖνους καὶ ἔπειτα ἔξαγρινοὺς ἐδῶ... Ἴσως τότε ἡ μηρὴ σου Σιμώνη νὰ σοὺ φανῆ ὄραϊ-τερη καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃς περισσότερο...

Ὁ Κάρλοζς ἔπιθε τὸ χεῖρ της καὶ τὸ φῆλσε μὲ ἀγάτῃ καὶ ἐγγυ-μοσίην, χωρὶς νὰ πῆ λέξῃ.

Ἡ Σιμώνη τοῦ ἔφαξε ἕνα ἀλλοκοτὸ βλέμμα καὶ συνέχισε :

— Ἐπιρῶς !... Μόλις προφτάνεις νὰ ἐτοιμάσῃς τὴς ἀποσκευῆς σου καὶ νὰ φῆγῃς ἀπόφῃ γιὰ τὴν Μασσαλία.

— Ἀλλὰ εἰς, τὴ ρώτησε τότε ὁ Κάρλοζς μ' ἐνδιαφέρον, τί θὰ κά-νῃς ἐδῶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου ;

Ἡ Σιμώνη τὸν ἐζύτταξε γλυκὰ καὶ τοὺ ἀπάντησε :

— Ρώτησε τὴ Ζερμαῖν καὶ αὐτὴ θὰ σοὺ πῆ πόσο ὄραία περᾶμει ἐδῶ τὸν καιρὸ μας.

— Καὶ ὅμοι... ἐπέμεινε ὁ Κάρλοζς.

Ἐισα παρόδοξος σήμερᾶ! φῶναξὲ ἡ Σιμώνη. Κα-λὰ λοιπὸν !... Ἀφοῦ ἐπέμεινε νὰ μᾶρης πῶς θὰ περάσω τὸν καιρὸ μου, θὰ σοὺ τὸ πῶ ἀμέσως... Θὰ ἀρχίσω, κῆριε, νὰ προετοιμάζωμιν γιὰ τὸ γάμο μας, γιατί ἀποφά-σισα νὰ παντρευτοῦμει τὸ Πάσχα... Δηλαδή με τὴν ἐπιστροφὴ τῆς ἀνοίξεως, μὲ τὸ γινωσιμὸ τὸν χειμῶνιων, μὲ τὸ ξαναἰσθῆμιν τὸν λουλουδιῶν... Δὲν εἶν' ὄραία ; ; ; ;

Ὁ Κάρλοζς δὲ βρῆκε τί ν' ἀπάντησῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἐ-διετᾶξε ἀκόμη, τὸν ἐπλησίασε ὁ πρίγκηπι καὶ τοὺ φη-θύρισε :

— Κάνε ὅ,τι σοὺ λέει, παιδί μου...

Ὁ νέος ξαφνιάστηκε γιὰ μὰ στιγμὴν καὶ κῆτταξε μὲ ἀπορία τὸν Ἰνδῶ. Εἶδε τότε μὰ ἀπειρη θλίψη μὲ ζογρα-φίεται στὸ πρόσωπό του.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ μάτια της ἔλαμψαν παρόδοξα, φανόταν βυθι-σμένη σὲ σκέψεις...

